

Адрес за кореспонденция:**Янко Янков**

ж. к. "Дианабад",

Блок 4, етаж 6, ап. 38,

1172 София

30 октомври 2006 г.**Към:**

LPC-Embassy-001/ 29 септември 2005 г.
 LPC-Embassy-002/ 30 септември 2005 г.
 LPC-Embassy-003/ 10 октомври 2005 г.
 LPC-Embassy-004/ 06 декември 2005 г.
 LPC-Embassy-005/ 07 декември 2005 г.
 LPC-Embassy-006/ 19 декември 2005 г.
 LPC-Embassy-007/ 07 март 2006 г.
 LPC-Embassy-008/ 12 март 2006 г.
 LPC-Embassy-009/ 13 март 2006 г.
 LPC-Embassy-010/ 23 март 2006 г.
 LPC-Embassy-011/ 27 март 2006 г.
 LPC-Embassy-012/ 03 април 2006 г.
 LPC-Embassy-013/ 05 април 2006 г.
 LPC-Embassy-014/ 12 април 2006 г.
 LPC-Embassy-015/ 14 април 2006 г.
 LPC-Embassy-016/ 15 април 2006 г.
 LPC-Embassy-017/ 26 април 2006 г.
 LPC-Embassy-018/ 27 април 2006 г.
 LPC-Embassy-019/ 06 май 2006 г.
 LPC-Embassy-020/ 10 май 2006 г.
 LPC-Embassy-021/ 12 май 2006 г.
 LPC-Embassy-022/ 27 май 2006 г.
 LPC-Embassy-023/ 28 май 2006 г.
 LPC-Embassy-024/ 31 май 2006 г.
 LPC-Embassy-025/ 05 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-026/ 12 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-027/ 15 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-028/ 28 юни 2006 г.

LPC-Embassy-029/ 29 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-030/ 30 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-031/ 24 юли 2006 г.
 LPC-Embassy-032/ 31 юли 2006 г.
 LPC-Embassy-033/ 01 август 2006 г.
 LPC-Embassy-034/ 02 август 2006 г.
 LPC-Embassy-035/ 14 август 2006 г.
 LPC-Embassy-036/ 15 август 2006 г.
 LPC-Embassy-037/ 16 август 2006 г.
 LPC-Embassy-038/ 21 август 2006 г.
 LPC-Embassy-039/ 22 август 2006 г.
 LPC-Embassy-040/ 23 август 2006 г.
 LPC-Embassy-041/ 24 август 2006 г.
 LPC-Embassy-042/ 25 август 2006 г.
 LPC-Embassy-043/ 29 август 2006 г.
 LPC-Embassy-044/ 31 август 2006 г.
 LPC-Embassy-045/ 25 септември 2006 г.
 LPC-Embassy-046/ 26 септември 2006 г.
 LPC-Embassy-047/ 27 септември 2006 г.
 LPC-Embassy-048/ 28 септември 2006 г.
 LPC-Embassy-049/ 03 октомври 2006 г.
 LPC-Embassy-050/ 09 октомври 2006 г.
 LPC-Embassy-051/ 18 октомври 2006 г.
 LPC-Embassy-052/ 19 октомври 2006 г.
 LPC-Embassy-053/ 23 октомври 2006 г.
 LPC-Embassy-054/ 26 октомври 2006 г.
 LPC-Embassy-055/ 30 октомври 2006 г.

**До техни Превъзходителства Посланиците,
 акредитирани в България от държавите-членове
 на Европейския съюз,
 Европейската комисия на ЕС, САЩ и Швейцария**

До Главния прокурор

бул. "Витоша" № 2

1000 София

към: **а) 7498/12.06.2006 г.;****б) № 1352/ 2006 г.**Софийска военнокръжна прокуратура
капитан Едуард Владимиров

До Президента

бул. "Княз Дондуков" № 2

1000 София

Информационно копие:

До Генералния директор
и Специалния справочен отдел и архив
на Българската телеграфна агенция (БТА)
бул. "Цариградско шосе" № 49
1124 София

Ваши Превъзходителства,

ваши престъпни нискоерархични държавно-властнически слуги на българския мафиотски режим,

1.

На 12 юни 2006 г. регистрирах в канцеларията на Главния прокурор искане за разследване, при което изрично, ясно и недвусмислено съм посочил, че става въпрос за комплекс или система от деяния, извършени от няколко души, действащи като агент-провокатори и изпълнители на „*строго секретно оперативно мероприятие, осъществявано от ръководената от генерал Иван Чобанов сегашна Държавна сигурност в интерес и по поръчение на Правителството, което действа в интерес и по поръчение на българския филиал на руската Червена мафия*”.

В отговор на това получих копие от „Постановление за отказ да се образува досъдебно производство”, имащо дата **13 септември 2006 г.** и подписано от прокурора от Софийската военнокръжна прокуратура капитан Едуард Владимиров. Текстът на това Постановление, обаче, още от неговото първо изречение започва с т. нар. фалшификация и подмяна на тезиса (тоест – на моето пределно ясно изразено искане), при което е предпоставена невярната теза, че става въпрос за „*неправомерно извършени действия от страна на служители на Министерството на Отбраната*”.

2.

Разбира се, това поведение на посочения военен прокурор въобще не ме е изненадало, тъй като в продължение на повече от 35-годишната ми практика на юрист не само съм срещал хиляди такива официални властнически поведенчески актове, но и съм имал възможността да намеря и многократно публично да изразя¹ най-адекватния метафоричен отговор на въпроса за механизма на формирането на тази изключително устойчива и тотална поведенческа особеност на държавните служители от сферата на правосъдието.

Така, без тук отново да обременявам изложението си, ще посоча, че отговорът на частния въпрос относно механизма на формирането на прокурорската воля по посочения казус всъщност е даден в най-общ метафоричен вид в научните архиви на най-видните български фолклороведи, които са установили, че в битовата представа на балканските народи политическият лъжец (лъжещият и в интерес и изгода на политическата власт) *всъщност въобще не говори със собствения си език, даже*

¹ В множество публицистични изявления и телевизионни беседи, в официални документални и научни публикации, както и в официални писма, депозиращи в канцелариите на Главния прокурор, Президента и някои Министри.

въобще не говори с език, а говори чрез вкарания му отзад penis, показал се отпред в устата му, за да вербализира волята на „онзи отзад”, тоест - на скритата политическа и мафиотска власт.

В случая мога да добавя само това, че посоченият прокурор от Софийската военноокръжна прокуратура капитан Едуард Владимиров несъмнено е един от намиращите се в тази именно позиционност.

Освен това, като автор на няколко книги по психология на правото и психология на политиката мога да изразя и категоричното мнение, че тъй като всяко подобно ясно изразено личностно и институционално политическо поведение винаги е израз на най-дълбоката позиционна патологическа (курвенска и педерастка) психическа нагласа и същност на личността (изпълняваща съответната институционална функция), то при наличието на такова поведение винаги е верен частният извод, че всеки отделен извършител на такова поведение, преди да бъде назначен на тази институционална длъжност, е имал *някаква подобна достатъчно ясно изразена реално-битова практика, която именно още тогава е била оценена от тайната власт като един от удобните поводи за вербуване на зависима основа, и като „едно от условията, без което не може” да бъде изпълнявана впоследствие заеманата прокурорска длъжност, обслужваща Правителството, предназначението на което пък е да обслужва българския филиал на руската Червена Мафия.*

Впрочем, вече съм имал възможността писмено и официално да изразя гледището си, че точно това обстоятелство (принадлежността към категорията на реалните битови хомосексуалисти) е било един от главните фактори, стоящи в основата на „съвкупността от личностни и професионални достойнства”, необходими за избирането и назначаването на сегашния Главен прокурор; и е било и продължава да е *едно от най-важните изисквания при назначаването на военните прокурори.*

3.

След като още с първото изречение от текста на посоченото Постановление мафиотско-политическият и битов хомосексуалист-прокурор и капитан Едуард Владимиров е фалшифицирал моята изходна теза относно оперативно-манипулативния характер на станалите събития, той е заплел една напълно безумна плетеница от отделни конкретни факти и нагли лъжи, с което се е опитал да обоснове твърдението си, че е налице валиден протокол, и че този протокол отразява истината.

А работата е там, че специално в този детайл от оперативното мероприятие, планирано и осъществено под ръководството на **специалиста по оперативна психология (психология на военно-политическите операции)** и ръководител на сегашната Държавна сигурност генерал Иван Чобанов, истината е съвсем друга, и тя е:

а) че напълно липсва валиден по смисъла на правото протокол;

б) че доколкото все пак са налице определени ръкописни записки (които **прокурорът** напълно неоснователно и абсолютно противоправно е квалифицирал като „протокол”), то фактите са абсолютно неопровержими, че тези записки са били направени под пряката вербална диктовка на лицето, което в случая е изпълнявало

функцията на **Председател на Общото събрание на Етажната собственост (армейският полковник Иван Танев Иванов)**, което именно лице изрично, ясно, недвусмислено и публично изразено е казвало *какво точно и как да бъде записано в тези записки*;

в) че в случая т. нар. **Протоколчик на събранието** е бил манипулативно избран за такъв именно с цел да бъде въввлечен като „бушон” в извършването на престъпление, при което впоследствие да бъде твърдяно, че той сам и без да му бъде диктувано е написал написаното, както и че **армейският полковник Иван Танев Иванов** и генералът от специалните слезби на МВР **Иван Чобанов** са невинни.

Работата тук е в това, че:

► **т. нар. „протоколчик” е действувал не като изпълнител на самостоятелната функция „стенограф”** (тоест, като самостоятелно записващ всичко, което лично е чул и видял), **а като лице, функцията на което е да записва всичкото онова, което председателстващият събранието му диктува, и да го записва точно така, както му е било диктувано.**

В този смисъл не само юристите, но дори и най-обикновените хора в България превъзходно знаят, че **във всички случаи на практически утвърдената и масово проявяващата се т. нар. „протоколистка практика” в България съдържанието на т. нар. „Протокол” отразява съвсем не това, което протоколчикът лично и самостоятелно е възприел, преценил и счел, че е станало, а само онова, което му е било продиктувано от Председателстващия да бъде записано като станало.**

Това, обаче, го знаят само всички нормални хора, с изключение на военните прокурори, на които **Мафията** им е вкарала отзад пениса си и е направилан така, че вместо със собствения си език, те да говорят с този орган на скритата власт и да вербализират волята на тази власт.

► и най-вече е в това, че после, след събранието, **този протоколчик категорично е отказал да участва в по-нататъшните фази на престъплението, в началната фаза на което, докато все още не е осъзнавал за какво става въпрос, е бил въввлечен.**

► след събранието, когато този „протоколчик” е осъзнал за какво става въпрос, категорично е отказал да подпише по официален начин и да се ангажира с текста на онова, което са искали от него да представи като „**Протокол**”;

► в случая съгласно оперативния сценарий т. нар. „протоколчик” е бил планиран да бъде „инсталиран” като т. нар. „бушон”, който трябва да „изгори”, за да бъдат запазени истинските престъпници.

4.

От изричния текст на посоченото **прокурорско Постановление** е видно, също така, че както **армейският полковник Иван Танев Иванов**, така и **Румен Годоров Манолов (бивш криминален престъпник и агент-провокатор на бившата Държавна сигурност, сегашен агент-провокатор на Мафията и на сегашните специални служби)** са били направили чисто голословни твърдения относно ремонта на собствените им апартаменти, за които ремонти аз изрично съм писал, че са били извършени с пари, престъпно присвоени от касата на Етажната собственост на блока; и които пари са били **уж доброволно, но всъщност напълно принудително** събрани от

живеещите в блока, за да обезпечават сравнително луксозната *лична издръжка* на доверените лица и агент-провокаторите на **престъпната политическа правителствена власт** и на **Мафията**.

В случая **прокурорската проститутка и слуга на тази престъпна власт Едуард Владимиров** напълно престъпно е пренебрегнал задължението си да направи обстойно разследване на този аспект на визираната от мен проблематика; а това той е бил длъжен да направи, независимо от обстоятелството, че наистина този аспект самият аз съм посочил само като фон и илюстрация на факта на *ангажираността на тези две лица с престъпните среди* и с произтичащите от тази ангажираност **тяхна агентурна зависимост от сегашните тайни служби на Правителството и от съответните структурни звена на Мафията**; от която именно тяхна ангажираност произтича и **очевидният факт, че военният прокурор е осъществил престъпно оневиняване на посочените престъпници**.

Впрочем, именно това е един от главните и водещи аспекти на моето категорично гледище по така визирания казус:

а) че и двете посочени лица предварително са били ангажирани в осъществяването на редица престъпни дейности от дейностния комплекс на сегашната **Мафия** и като такива винаги са разчитали на защитата на прокурори-престъпници като визирания в това изложение такъв;

б) специално в описания от мен казус **на тези две лица** (които до този момент са били изпълнявали множество други агентурно-провокативни дейности) **е било възложено² задължението да изпълнят специална строго секретна поръчка**, имаща предназначението да бъде осъществена **акция на криминално компрометиране на самия мен**; която акция да бъде не само и не толкова наказание заради моите множество изрично и ясно изразени антимафиотски и антиправителствени гледища, но и най-вече да има **характер на отстраняване от вътрешната и международната политическа и правна сцена**, където именно аз систематично и аргументирано изнасям своите абсолютно неопровержими факти и аргументи.

5.

В пряка и непосредствена връзка с тази именно моя теза тук и сега ще посоча още няколко факти и съображения, за съществуването на които съм абсолютно категорично убеден, и за които факти знаей, че се намират в **архивите на Държавна сигурност**.

Става въпрос за това, че по времето на класическата комунистическа власт (тоест преди квазиполитическите промени от 1989-1990 г.) посоченият **Румен Годоров Манолов** **не само и не просто е бил агент-провокатор** на криминалната милиция и на Държавна сигурност, но **е бил и специално изключително доверено лице, на което са били възлагани строго секретни задачи**, свързани с и изразяващи се в неговото *многократно „временно настаняване“ в килиите на следствените отделения на криминалната милиция и най-вече на Държавна сигурност, където той, изпълнявайки строго предписан му конкретен камуфлажен сценарий, е имал задължението да извършва изключително жесток побой над съответния (посочен*

² От господарите им от Мафията и от Министерството на вътрешните работи, което юридически е подчинено на **Правителството**, което пък, от своя страна, фактически е само едно от най-нискоерархичните звена от структурата на **Мафията**.

му от агентурните му ръководители) арестант, при когото е бил изпращан; при това главната агентурно-професионална специализация на Румен Т. Манолов е била извършването на счупването на единия или на двата крака или ръце на посочената му жертва и нейното трагично осакатяване за цял живот; което оперативно мероприятие, от своя страна, е било използвано от **държавната власт** като средство за принуждаване на жертвата да „признае“ пред следователите всичко, което се иска от нея.

Изрично, ясно и категорично твърдя, че **информацията ми в това отношение е абсолютно верна и недвусмислена**. И че независимо от обстоятелството, че **сегашните специални служби на Мафията и на Правителството** правят всичко възможно, за да скриват тази конкретна (и този тип) информация, аз все пак превъзходно зная къде се намират доказателствата и как да обезпеча нейното документално обезпечаване; и че поне засега е абсолютно неефективно посочването на тази информация и документация пред военни и други прокурори като този, за когото ставаше дума в написаното по-горе.

б.

В изключително пряка и абсолютно непосредствена връзка с тази именно **военно-оперативна специализация** на посочения **Румен Тодоров Манолов** е и фактът, че намирайки се под изключително силното покровителство на офицери от бившата Държавна сигурност, които днес са видни босове на **българския филиал на руската Червена мафия**, както и на офицери от ръководената от генерал **Иван Чобанов специална служба на МВР**, днес този престъпник е превърнал **блок 4 на ж. к. „Дианабад“ в терен на упражняването на същата престъпна и осакатяваща хората власт, която е упражнявал и в килиите на Държавна сигурност**.

Така:

а) през юни 1997 г. Румен Тодоров Манолов е осъществил **зверси побой**, в резултат на който се е стигнало до **„комоцио церебри. Контузио рег. темпоралис син. капитис“** на живеещия в същия блок **Борис Атанасов Смилянков**;

б) през юли 2000 г. Румен Тодоров Манолов е осъществил **зверси побой със счупване на голямата костна верига на дясната раменна кост**, както и с **множество кръвонасядания и охлузвания по тялото** на живеещата в същия блок **Траянка Николаева Димитрова**;

б) през 2001 г. Румен Тодоров Манолов е осъществил **зверси побой със счупване на крак и множество кръвонасядания и охлузвания по тялото** на живеещия в същия блок **Стамен Георгиев Павлов**.

Изключително любопитно е и обстоятелството, че **осакатяванията на тези хора са станали именно в контекста на напрегната политическа обстановка в страната**, в който контекст **на живеещите в същия блок хора с ясно изразена политическа дейност и позиционност е било необходимо да им бъде отправено камуфлажно скритото, но достатъчно ясно послание да кротуват в политическите си изяви**, защото ако не го направят, ще ги постигне осакатяване, което или ще бъде представено като чисто битово, или просто ще бъде отречено неговото съществуване.

Освен това, онова, което е най-характерното за всичките тези случаи, е че след като с **Постановление от 27 март 1998 г. на Софийския районен прокурор В. Найденов (по преписка № 23602/1997 г.) Румен Тодоров Манолов е оправдан за осакатяването на Смилянков**, същият е станал изключително ехиден и нахален във взаимоотношенията си с всички, които имат смелостта и достойнството да му се противопоставят. Дори нещо повече – той (**Румен Тодоров Манолов**) не само не крие връзките си с **Мафията** и **Полицията**, но дори изтъква това като аргумент, неизменно включен в арсенала му за сплашване на всеки, на когото е счел, че може да отпрати заплаха за осакатяване.

А от своя страна както държавната администрация (**общинската държавна власт**), така и полицията (силовите звена на **Министерството на вътрешните работи**), така и **прокуратурата**, така и **съдилищата** при всяко конкретно обръщане към тях от когото и да е във връзка с престъпленията на този **агент-провокактор на Мафията** и на **мафиотската държавна власт** винаги действуват така, че в крайна сметка му дават още по-голямо самочувствие за властова обезпеченост и безотговорност.

Наистина **Румен Тодоров Манолов** по професия е *шофьор без образование*, но той *има изключително мощната реална власт да тероризира когато си пожелае, и в блока почти няма човек, който да не се страхува за себе си и особено за близките си, но в същото време не смее да търси помощ от държавната власт, защото много добре знае, че не само няма да получи каквато и да е помощ, но и че заради оплакването си ще получи някакво жестоко наказание или покушение, което същата тази мафиотска държавна власт ще оправдае и ще остави ненаказано.*

И всичкото това става благодарение на обстоятелството, че **Румен Тодоров Манолов**:

▶ *се намира под изключително мощното покровителство на бившите и сегашните тайни служби и на някои от структурите на Мафията, чиито секретни поръчки е изпълнявал и продължава да изпълнява;*

▶ *към него са аташирани (тоест, изпратени и „привързани“) от агентурните им ръководители няколко вече доста остарели и негодни за друга употреба агент-провокатори, които му помагат и на които той опрощава дребни сметки, които те дължат към Етажната собственост; за жалост към тази група принадлежат включително и няколко вече напълно кретенизирани от възрастта и мизерията пенсионирани професори;*

▶ *той самият е привлякъл към себе си определени абсолютно лумпенизирани стари и психически дерайлирали хора, на които опрощава дребни сметки, в замяна на което те доста активно възпроизвеждат онзи именно **съседски психологически климат, който бе характерен за епохата на класическата комунистическа власт**, когато от всеки бе искано да доносници за всички и да участвува в налагането на „ценностите на **наплачизирания колектив**“ над ценностите, правата и суверенитета на личността и индивида;*

▶ *се ползува от вещото наставничество на живеещия в същия блок **армейски полковник Иван Танев Иванов**, както и на още няколко души-бивши агент-провокатори на **Държавна сигурност**, които от 1990 г. насам работят в структурите на мафиотската държавна власт.*

6.

В блока, разбира се, живеят и достойни хора, които се опитват да се противопоставят на престъпленията, и в това отношение заслужава внимание **регистрираната в Софийската районна прокуратура преписка № 36982/ 19.07.2006 г.**, образувана по искане на **Боян Лалов**.

Доколкото ми е известно, обаче, въпросният **Румен Тодоров Манолов** вече се е опитвал във входа на блока и в присъствието на негови подставени доверени хора да провокира **г-н Лалов** към публично изразен скандал, на които провокации, обаче, макар и сподирен от предизвикателен подигравателен кикот, **г-н Лалов** е отвърнал с пълно мълчание и отминаване.

7.

Ваши Превъзходителства,

ваши престъпни нискоерархични държавно-властнически слуги на българския мафиотски режим,

Категорично и ясно настоявам за реално разследване на всичко посочено и описано от мен по визирания казус.

Отново изрично и категорично изразявам гледището си, че *специално по посочения от мен казус така посочените две лица са действували и продължават да действуват като агент-провокатори на мафиотските и правителствените тайни служби; и че целта им е да осъществят престъпна политическа акция, камуфлажно скрита зад битови събития.*

30 октомври 2006 г.

Янко Н. Янков